

VIRÍTÓ PIROS PIPACS

Megsimogattam egy puha haját
érdes kezemmel zsibogva.
Olyan volt, mint a szelíd éj bolyha,
melyen kis sugár kacag,
s ahogy zöld fűre a cseppek,
úgy hulltak ujjaim lejjebb...

Melle két rejtőző vadvirág,
arra várt, hogy megsimogassam
virító piros pipaccsal,
s tarkálló színes pántlikák
libegtek alá a lámpán.
Fehér gomb ült a vállán.

S hogy szépnek mondtam szemeit,
— mert mélyről csillogtak, de tisztán,
mint két csodálatos gyöngy, két kristály —
kifutott az esőbe, míg
a brummogó, zengő sátor
tovább rázkódott a táncról.

Mást sem ittam csak nevetést, mosolyt,
de azt mohón egész éjjel,
bódító italt mézzel,
hogy berúgjak, s kék bozót
alól néztem csillagomra
ámuló szemmel, titokba.

S a piros papírvirág, melyet
félénken délben idetűzött
kabátomra, lekókadtt, gyűrött...
Elégtek a fehér levelek...
Bozótról röppenő lepkék —
csak egy lakodalmi emlék.

MIG CSEND KEL ÚTRA

A város felett megáll a szél,
 lehúzódik az emelet alá,
 aztán mintha bátrabbá válna, elindul újra,
 de ott a sarkon már
 tétován keresgél, sír
 és lenge ruha után kap, hogy belefogódzon,
 végül eltéved a forgatagban.
 Üveghang cseng, mint a kristály,
 fénybe öltöző kirakattal
 a házsorokon végig,
 hogy kisimul a homlokzat s bágyadtan nézi
 a fénysugarak útját,
 melyek a szemközti fehér falra esnek,
 de egyszerre fölriad,
 mint a figyelem
 izgalmas filmet pergető moziban.
 A főtér körül villanylámpák várják az estét,
 mely itt van már mindig siető
 mégis késő utasként az állomáson;
 most száll át éppen egy régi fiakerra
 és begurul rengeteg poggyásszal
 a főutcán át,
 nehogy éhenhaljon, mert messziről jött és fél.
 Majd megtekinti sebtében a város nevezetességeit,
 az operát, iskolát, a fürdőt
 és gyorsan lefekszik egy távoleső, eldugott szállodában,
 míg beljebb halk táncdalok
 lopakodnak a figyelő, tág szobákba.
 A város pedig fényernyőt emel maga fölé
 a csillagok ellen.

HIÁNYZIK NAGYON

*Kötelező dolgaim végzem rendre,
de néha belenevet a szívembe.*

*Szétnézek többször vacsora közben,
mint az ébredő, ha magára dőbben.*

*Lenge ruhát látok a kirakatban,
s rámtámad a szeme aranynyilakkal.*

*Szabad óráimba fényt akar hozni.
Hiányzik nagyon, csak hogy nem tudom, ki.*

Mohácsi Imre

Szomorú arató

*Fáradtan dőlök a kasza nyelére,
fordul a föld, alkonyatra hajlik.
Mélységes a csend — a szél is alszik s csak a
por hintázik a
lebukó nap
aranyló kódében.
Ott messze, hol most
elmerült a nap, tudom
városok vannak és
égő gyémánthegyek, meg
pálmaligetek, hol
forr, bugyborékol az erő — az élet.
Még nem láttam őket, csak
Olvastam róluk,
Kispadkán ülve, téli estéken. —
Elnemért vággyal arrafelé nézek, de a
mindennapok egyhangú közönye,
fekete fátylát borítja
sóvárgó szememre.*